

MI MLADI BORCI

POŠTNINA PLAČANA V GOTOVINI

STANOVSKI TEDNIK ZA SLOVENSKO DIJAŠTVO. — IZHAJA VSAK PETEK. — LETNA NAROČNINA: DIJAŠKA 16 DIN, NEDIJAŠKA 26 DIN, PODPORNNA VSAJ 30 DIN. — POSAMEZNA ŠTEVILKA 75 PAR. — UREDNIŠTVO IN UPRAVA V LJUBLJANI V STRELIŠKI ULICI 12/II. — ČEKOVNI RAČ. ŠT. 16.078.

LETO I.

LJUBLJANA, PETEK, 18. DECEMBRA 1936.

ŠTEV. 14.

OB SPOMINU NA VELIKEGA MOŽA

VELIKI IN MALI

Dobrega pol stoletja je minulo od začetka Mahničevega nastopa pa do danes. Mahnič je sicer že umrl in z njim njegov rod, njegovo ime pa ni umrlo: šlo je skozi ves povojni rod kot geslo, ki loči dva nasprotna si tabora.

Danes postaja Mahnič zlasti med mladimi še bolj aktualen. Enim je še zmeraj v strah in spotiko, drugim pa, ki so pretrgali z vsakim polovičarstvom in zato tudi doumeli veliki pomen njegovega poslanstva, postaja Mahnič učitelj doslednih katoliških načel in zmerom svetlejši vzor katoliške odločnosti.

Pač znamenje, da so veliki možje za svoj rod preveliki in jih more razumeti šele poznejša doba.

Ni nam tu govoriti o Mahniču kot možu, ki je započel mogočno kulturno gibanje, tudi ne o njem kot socialnem filozofu in preroku socialno-političnih revolucij. Spominjamo se ga kot borca na polju slovenske književnosti. Predvsem tu je namreč mnogim Mahnič tisti kamen spotike, preko katerega ne morejo brez pohujšanja.

*

Jedro vsega vprašanja je načelno: ali je umetnost absolutno svobodna, ali pa mora priznati nad seboj avtoriteto razuma in razodetja. Od tega je odvisno tudi vprašanje načelne kritike.

Jasno je, da kdor priznava umetnosti popolno neodvisnost, temu se zdi vsako »razumarsko« in načelno poseganje v umetniško formo neodpustljiv greh. Kdor je torej prepričan, da je »poezija nekaj, kar je po najglobljem bistvu onstran dobrega in zlega«, ta kajpak lahko trdi, da je bila Mahničeva estetika »v bistvu protiumetnostna«, njegova kritika »filozofsko in

strankarsko podprti janzenizem (!)« (tako rešuje Mahničev problem A. Slodnjak v svojem »Pregledu slovenskega slovstva«).

Toda trditve, da je avtonomnost absolutna, ne more zagovarjati noben rešen kritik ali filozof. Strahopetnost in nepoštenost Mahniču nasprotnih kritikov je bila in je prav v tem, da so se izogibali tega temeljnega vprašanja, lovili pa so se za malenkosti formalnega značaja, iskali nebitvenih napak ter odtod obsojali njegov celotni nazor.

Tako postane končno vse vprašanje načelno in slovstveni boj — boj dveh svetovnih nazorov.

Veliki francoski literarni zgodovinar Lanson pravi, da je leposlovje v najlepšem pomenu besede ponazarjanje filozofije (Histoire de la littérature française, 14. izd., IX). Res čudno bi bilo torej, da bi tako bister filozof, kot je bil Mahnič, mogel mirno gledati nepopisno načelno in filozofsko zmešnjavo, ki je z nastopom liberalizma zavladala v slovenski književnosti! Doslednost je zahtevala neizprosni boj. S trdimi koraki je šel preko omejenih in izkvarjenih vidikov domišljave liberalne književnosti, navidezno razdiral, v resnici pa gradil, gradil veliko stavbo o katoliški bodočnosti, stavbo resnice na ruševinah zmote.

*

Marsikdo se danes po svoje loteva tega vprašanja in hoče prikazati Mahniča v nepravi luči, kot verskega fanatika, kot sovražnika lepe umetnosti.

Toda malim ni dano soditi o velikih. Močni ustvarja bodočnost, ki je slabotni ne morejo predvideti.

Katoliško Cerkev preganjajo, to je njeno znamenje. Evangelij pravi: »Kakor so mene preganjali, bodo tudi vas preganjali.« Preganjanje je vsakdanji kruh naš katolicanov: to je znamenje, da smo res otroci Jezusa Kristusa.

Pij X.

Katoličani na Čehoslovaškem

Katoliška Cerkev v ČSR šteje po uradnih statističnih podatkih zdaj 10.831.696 katoličanov, t. j. 73,54% vsega prebivalstva. Protestantov je 1.129.696, t. j. 7,67%. 854.638 ljudi, t. j. 6,8% ne pripada nobeni veri. Pokrajini Moravska in Slovaška imata največ katoličanov, namreč 85,88%. Brezvercev je največ v čeških pokrajinah.

Katoliški učenjak

Ko se je ob islandski obali ponesrečil parnik »Pourquoi Pas«, je tragično končal znameniti katoliški učenjak Charcot, znan raziskovalec severnih dežel. Slavni učenjak, član Akademije zdravniških ved in Akademije prirodoslovnih znanosti, svojega verskega prepričanja ni nikdar zatajil.

Ko je nekoč nadzoroval preurejanje parnika »Pourquoi Pas«, so ga delavci povabili na proslavo, ki naj bi se vršila naslednjega dne zjutraj. Charcot jim je preprosto odgovoril: »Jutri zjutraj? Nemogoče, prijatelji. Jutri je vendar nedelja. V nedeljo pa grem k maši.«

Kardinal Paccelli o kapitalizmu

Ko je kardinal Pacelli odprl v Rimu 2. svetovno razstavo katoliškega tiska, je pred časnikarji 30 narodov v papežem imenu osramotil: »Plutokratski liberalizem, ki noče ničesar vedeti o bistvenem dostojanstvu dela ter ga prezira in ki ima delavca za orodje dobička in ne za osebnost s svojimi pravicami, in ki se zato svojeglavo zoperstavlja in, kolikor se da, zakasnjuje sporazumno, postopno in organsko odrešenje proletarcev.«

»Slovanska« Sovjetija

V Moskvi na glavnem trgu se snideta dva stara znanca, Zida Aron in David. Stanujeta v dveh različnih krajih, pa se redko srečata. David vpraša: »Kako je, dragi Aron, v tvojem mestu?« — »No, ni ravno slabo, dragi David!« — »Kdo je pri vas predsednik sovjeta?« — »Najin prijatelj Mojzes.« — »A kdo je podpredsednik?« — »E, to je moj sosed Jozve.« — »A kdo so odborniki?« — »No... vsi najini dobri znanci in prijatelji, potem pa neki Vasilij Ivanovič, ki ga gotovo ne poznaš. Veš, on je Rus...« — »Oh, pa praviš, da pri vas ni ravno slabo. Ti prokleti Rusi se pa tudi povsod vrinejo,« je slabe volje zaključil razgovor Zid David.

»Veni Creator!« na dunajski univerzi

Dunajska univerza je začela novo akademsko leto s sveto mašo in z »Veni Creator« ob veliki udeležbi profesorjev vseh fakultet, vernikov in akademikov pod vodstvom univerzitetnega rektorja, profesorja medicine dr. Leopolda Arzta, ki je kongreganist. Že dolgo let je bila pri tej priliki navzoča samo teološka fakulteta.

Macaulay o moči papeštva

Kako je z rimskokatoliško Cerkvijo? Poslušajmo, kaj sodi o njej veliki angleški zgodovinar, protestant Macaulay!

»Na tej zemlji ni človeškega dela in ga nikoli ni bilo, ki bi tako zaslužilo, da o njem razmišljamo, kakor rimskokatoliška Cerkev. Zgodovina te Cerkve veže obe veliki dobi civilizacije, stari vek in novi čas. V Evropi ni druge ustanove, ki bi nas vodila nazaj do onih časov, ko se je daritveni dim dvigal iz Panteona in ko so levi in tigri divjali po flavijskem amfiteatru.

V primeri z dolgo vrsto rimskih papežev so najponosnejše kraljevske rodovine le od včeraj. To vrsto moremo nasledovati nepretrgoma od papeža, ki je v 19. stoletju kronal Napoleona, do onega, ki je v 8. stoletju kronal Pipina, in vzvišena dinastija sega še daleč preko Pipinovih časov.

In papeštvo še vedno stoji, polno življenja in moči, medtem ko so vsa druga kraljestva, ki so bila z njim enake starosti, že zdavnaj razpadla v prah. Katoliška Cerkev pošilja še vedno tja do konca zemlje svoje misijonarje in še vedno nastopa proti sovražnim kraljem z isto močjo, s katero je nastopila proti Atilu.

Število njenih udov je večje kot v katerikoli prejšnji dobi. Njene pridobitve v novem svetu so jo bogato odškodovale za izgubo v starem svetu. Tudi ne vidimo nikakršnega znamenja, da bi se bližal konec njenemu dolgemu vladanju. Videla je začetek vseh vlad in vseh cerkvenih ustanov, ki so zdaj na svetu, in morebiti bo videla in preživela tudi konec vseh.

Bila je velika in spoštovana, preden je Saksonec stopil v Britanijo, preden je Frank prekoračil Ren, ko je še grška zgovornost cvetela v Antijohiji in ko so v templju v Meki molili še malike. In ona bo gotovo v nezmanjšani moči še stala, tudi ko se bo potnik z Nove Zelandije postavil sredi prostrane puščave na podrti obok londonskega mostu, da bi slikal razvaline cerkve sv. Pavla.

Če premislim strašne viharje, ki jih je rimska Cerkev preživela, pač težko razumem, po kateri poti bi mogla propasti.

V 18. stoletju je papeštvo že tako daleč prišlo, da je bilo nevernikom predmet zasmehovanja, nam protestantom pa bolj predmet sočutja kakor sovraštva. Zato ni prav nič čudno, če so l. 1799. tudi bistrovidni opazovalci svetovnih dogodkov mislili, da je rimski Cerkvi končno odbila zadnja ura. Na oblasti je bila brezverska vlada, papež je umiral v ujetništvu, najvišji francoski prelati so v tuji deželi živeli od miloščine protestantov, najodličnejša poslopja, ki jih je radodarnost prejšnjih časov posvetila božjemu češčenju, so bila spremenjena v templje zmage ali pa v banketne dvorane za politična društva: o takih časih se je pač lahko mislilo, da naznanjajo bližajoči se konec njegovega dolgega vladanja. A konec še ni prišel!

Arabci imajo pravljico, da so veliko piramido pri Gizehu sezidali še predpotopni kralji in da je ta piramida edina izmed vseh človeških del prestala silo potopa. Taka je tudi usoda papeštva. Vsega je preplaval veliki potop; pa so njegovi globoki temelji ostali neomajni, in ko so vode odtekle, je bilo papeštvo edino, ki se je med razvalinami uničenega sveta spet prikazalo na dan. Holandska republika je propadla; veliki beneški svet, stara švicarska zveza, Bourbonci, francoski parlamenti, francosko plemstvo; vse je propadlo. Neizpremenjena pa se je znova prikazala rimska Cerkev.«

Ob procesu proti Trockijevcem

«Lettres de Rome» 1936, 11—12. Friedrich Muckermann, D. J.

14. avgusta smo nenadoma zvedeli za proces proti Trockemu, Zinovjevu, Kamenjevu in njihovim pristašem. Razprava se je začela 19. avgusta, končala se je pa 25. avgusta s smrtno obsodbo šestnajstih. Stara Lenina garda je izginila.

Razumljivo je, da so ti dogodki Evropo osupnili in razburili. Ali niso boljševiki še pred kratkim oznanjali, da se bo v sovjetski Rusiji začela nova doba? Nova ustava da bo ljudstvu prinesla demokracijo, versko svobodo in človečanstvo. Kaj so dali namesto objavljenih prenovitve? Grozoten proces proti 16 smrtnih obsodb; proces, ki pomeni povratek v najmračnejše azijatzstvo...

«Porazen vtis na ljudske fronte»

Zona je spreletela vse evropske »ljudske fronte«. Naj navedemo samo en zgled: Otto Bauer, splošno znani avstromarksist, je na koncu svojega dolgega članka o moskovskih dogodkih, ki ga je objavil 31. avgusta, žalostno vzdihnil: »Z grozo opažam, za koliko nas je ta nesrečni proces in to streljanje nazaj vrglo. Moskovski dogodki so več kot napaka, so več kot zločin, so grozovita nesreča, ki je zadela socializem po vsem svetu, katerekoli stranke ali struje.«

Ruska uganka

Skoro vsi razgovori v najrazličnejših krogih se končujejo s tem zaključkom: Pred uganko smo, ki jo zaman rešujemo. Nekateri že slutijo, da je Azija povsem drug svet kot Evropa.

Proces proti trockistom je vprav zato zanimiv, ker nam kaže rusko revolucijo takšno, kakršna je, v njeni neposredni življenjski resničnosti. Premotrimo razvoj, ki se je končal s tem prevratom, in tudi prejšnje dogodke, kolikor so važen kos revolucije. Končno bomo analizirali položaj sovjetske države in boljševizma, kakršen se nam kaže danes, in nekoliko razbrali, kaj bo z Rusijo v bližnji bodočnosti.

Boljševizem ni za razvoj, le za likvidacijo

Filozofska osnova boljševizma je materializem. Zato je general Hoffman, ki je Rusijo kaj dobro poznal, po pravici zatrjeval: »Boljševizem ni zmogel nikakršnega razvoja.« Kar se gradi na materialističnih temeljih, moramo kvečjemu likvidirati. To je edini možni napredek. Zares se je takta likvidacija že zdavnaj začela v Rusiji. Od Stalina naprej moramo označiti sledeča razdobja:

Stalin se odmika od svojih osebnih prijateljev;

strankina diktatura pojema;

temeljne nauke stranke opuščajo. Kljub vsemu temu pa marksizem še vedno ni zavržen, vsaj v teoriji ne.

Razkroj stare garde

Naj to z nekaj besedami pojasnimo. Zelo naravno je, da so ti prijatelji, ki so se dodobra poznali, začeli počasi postajati nezaupni drug do drugega: saj je vsak natančno vedel, koliko zločinov ima tovariš na vesti. Stalin je moral priti do tega preje kot drugi — radi svojega značaja. Že Lenin sam jih je bil opozoril: »Ne zaupajte Stalinu!« Po Leninovi smrti so Trockega palogoma obrali vseh funkcij. Med šefi politbiroja Stalinom, Zinovjevem in Kamenjevim se je od takrat naprej večkrat vzbudilo kako nerazporazumljenje. Stalin se je svojih dveh tekmecev znebil drugega za drugim in postal edini gospodar. A moral je gledati, kako so prijatelji drug za drugim odhajali od njega. Močno ga je zaskrbelo, ker je bil morilec Kirova sam član komunistične stranke. Poljskemu vohunu Poleščuku se je posnečilo, da se je vrnil med najzupnejše Stalinove prijatelje. Ko so sprevideli, da je prav za prav vohun, je Stalin obdolžil načelnika GPU, Jagodo: »To je policija! Celo v mojem lastnem uradu mi ne najde vohuna.« »Sumničavi Stalin« je bolj in bolj osameval.

Armada stopa v ospredje

Njegov prelom s tolkerimi stariimi bojnimi tovariši ga je oddaljil daleč proč od stranke. Če je hotel kaj ustvariti, je moral mesto navadne strankarske podrejenosti vpletati disciplinarno nasilja. Stranka pa se je razširila preko delavcev v kmečke kraje in med najširše ljudske plasti. Stranka je obetala obnoviti državo. A država je nujno morala potisniti v ozadje šibkejšo silo stranke.

Tako razumemo njegovo nepopustljivo in deloma tudi nasilno sovražnost do vseh, ki so še ohranili strankinega duha, kakršen se je bil pač še ohranil med »stariimi boljševiki«. Stari borci za revolucijo so bili kot nedotakljiva elita. Zdaj pa so se ne člani stranke, ampak vse bolj oborožene sile države so se palogoma razkrile kot obramba diktature. Armada se je preuredila tako, da je postala orodje države, kot je bila nekoč.

Razkroj marksistične teorije

S temi dejstvi je bilo treba računati in nihče se me bo čudil, da je to začelo vplivati tudi na strankine teorije.

Marksistični nauk o družini, ki je podiral avtoriteto staršev, je bil n. pr. kriv, da so se pojavile tolpe mladih zločincev, zapuščenih otrok, ki so v neki dobi štejele cele milijone. Hočeš nočeš so morali boljševiki zdaj staršem spet priznati veliko avtoriteto. V šoli je nemogoče kako vzgajati in učiti, ako učenci učitelja ne spoštujejo. Tudi v tej točki so se morali vrniti k prejšnjim nazorom. Ker je ateizem navadno združen z zločinstvom, so postali komsomolci pravi bič za ljudstvo. Ukrotiti jih je bilo treba. Seveda pa to še ne pomenja, da bi zavestno zavrgli marksistični nauk, ne, še vedno so se ga trdno oklepal. Vsekakor pa so takšne izjeme nauk stranke oslabile in omajale in mu izpodkopale življenjsko moč.

Stalinova pot

Stalin, ki je teoretično vedno kaj malo cenil, je šel svojo pot, ne da bi se za boljševiško teorijo veliko maril.

Stalin se bolj in bolj oddaljuje od Leninove linije in od njegove zamisli o vsemočni stranki. Oddaljuje se tudi od Trockega, površnega agitatorja svetovne revolucije. Vsi trije so si popolnoma edini glede vrhovnega cilja, a vsi trije se razhajajo v izbiri sredstev. Stalin je pa vedno najmočnejši, zakaj v njem je sila njegove rase, gorjanska žilavost, kmečka pretkanost in mračna romantika razbojnika s kavkaške velike ceste.

Boljševiški komisarijati sporočajo...

Ruski ljudski komisariat uradno sporoča, da so v l. 1935. dali zapreti skupno 14.000 cerkva, da je bilo 3.667 duhovnikov v preiskovalnih zapirih in od teh 29 obsojenih na smrt. Kaj se je zgodilo z drugimi žrtvami boljševiškega sovraštva, nam statistika ne pove, kar tudi tako še predobro vemo.

»Voskresnoje čtenije« poroča, da je zvedelo od notranjega komisarijata SSSR, da je v 18 letih boljševiške vlade pomrlo v koncentracijskih taboriščih na Solovkah in drugod 42.000 duhovnikov. Ostalo jih je od vseh krščanskih veroizpovedi samo še 1200, od katerih jih je pa samo še prav malo na svojih župnijah. — Po takih uradnih podatkih naj se užaljeni zagovorniki Moskve nehajo pritoževati nad »podtikanji« in »neresničnimi vestmi«.

Na univerzi v Pekingju

je bilo v letu 1934 674 dijakov, zbranih iz vseh kitajskih provinc. Med njimi je bilo 85 katoličanov, ki so bili skoro vsi člani Katoliške akcije. Kritičen opazovalec, nekatoličan, se je izjavil o tej univerzi: »Če iščeš poleg študija in samovzgoje še kaj drugega, potem na katoliški univerzi ne boš prišel na svoj račun. Če pa hočeš študirati in se naučiti dela, potem le pojdi tja.«

Pobožen brezbožnik

Mlad komunist, ki bi rad dobil delo, mora napraviti izpit.

»Kaj je Bog?« ga vpraša izpraševalec.

»Bog, Bog je to, kar so v pravljicah čarovnice.«

»Dobro. Kaj je vera?«

»Vera je opij za ljudstvo.«

»Prav dobro. Povej mi še, kaj je potemtakem Cerkev?«

»Cerkev je buržujka ustanova za usužnjevanje revnih ljudi.«

»Prav dobro, prav dobro, tovariš, izpit si sijajno dovršil.«

»Hvala Bogu, tisočkrat hvala Bogu!« vzklikne fant in se v zahvalo pobožno prekriža.

Francoski škof o žosizmu

Msrgr. Feltin, nadškof v Bordeauxu, pravi:

Zmota je misliti, da je JOC samo gibanje za duhovno in moralno vzgojo. Čudovita šola je to za strokovne, socialne in zadružne propagandiste, zmožna, da jih praktično vzgoji na stanovskem in socialnem polju.

JOC je tudi osvajaško gibanje, kajti žosizem hoče zavojevati novo mladino za nov svet, s tem da vsak osvoji sebe samega, svoje tovariše,

njihovo življenje, okolje ter ustanove.

Žosizem je končno med ljudstvom organizacija Katoliške akcije, ki so pri njej mladi delavci sami voditelji in člani. Tako je najboljše dan popoln pozitiven odgovor na delovanje komunizma.

Ne pomaga tožiti nad slabimi časi, dejanj je treba! In ker to šolo celotnega oblikovanja, to gibanje mirne osvojitve, to delavsko organizacijo Katoliške akcije, prav posebno priporoča sv. oče, zato smo dolžni, da mi vsi žosizem preučujemo in mu pomagamo, kajti danes je on edini sposoben, da vpliva na delavsko okolje v korist krščanskega strokovnega gibanja in da vzgoji delavskih voditeljev, ki bodo služili istočasno Cerkvi, Franciji in delavskemu stanu.

Za študentske interese

V »temnem« srednjem veku, v 14. stoletju, je Cerkev ustanovila 8 univerz, in sicer v Pragi, Krakovu, na Dunaju, v Budimpešti, Pečuhu, Heidelbergu, v Jeni in Erfurtu. Vse, kolikor je iz zgodovine znano — brez štrajkov! Nemara bi se dala naša univerza izpopolniti tudi — brez štrajkov.

Z NAŠIH GIMNAZIJ

III. državna realna gimnazija v Ljubljani

V četrtek 10. decembra so poverjeniki krožka »trezne mladine« izvolili odbor. Pod okriljem tega društva naj bi delovali znanstveni, narodno-obrambni, slovanski in šahovski krožek. Tudi naraščaj RK je sedaj imel že svoje volitve.

Pod okriljem JS je zadnja nedeljo priredila Slovenska dijaška zveza proslavo koroškega dne. Pri prireditvi sta govorila g. dr. Fellacher in akad. Peterlin. Zlasti smo bili veseli obiska koroškega pevskega zbora iz Sel in Radiš. Za uvod so nam pevci zapeli več svojih pesmi, nato pa je predaval g. dr. Fellacher o Koroški ter nam pokazal ta del naše slovenske zemlje z mnogimi skiopitičnimi slikami. Na koncu nas je pozval na delo za naš narod, kajti na mladini bo nekoč slonela odgovornost zanj. Akademik tov. Peterlin pa nam je pokazal na krivico, ki se je slovenskemu narodu zgodila ob koroškem plebiscitu in poudaril, da bo 1. december šele tedaj praznik osvobodjenja v pravem pomenu, ko bodo osvobodjeni naši bratje, ki žive še izven naše države.

Klasična gimnazija v Mariboru

Praznik Brezmadežne je pokazal, da tudi med našim dijaštvom živi močna katoliška zavest. Zato smo se na predvečer praznika v velikem številu udeležili duhovne obnove v cerkvi sv. Alojzija, drugi dan pa smo prejeli sv. obhajilo.

Zborovanje je odprl zastopnik akad. starešinstva prof. Sedivý, ki je po lepem pozdravnem govoru podal besedo akademiku Peterlinu. Ta je v izbranih besedah očrtal nevarnost židovskega komunizma, proti kateremu se moramo z vsemi močmi boriti. Zastopnica dekliških kongregacij je poudarjala pred vsem apostolat dijakinje - kongregacionistke. Sedmošolec Bartalanč z realne gimnazije nam je govoril o gibanjih med sodobno katoliško mladino. Precej natančno je obravnaval belgijske žosiste ter Poppejeve evharistične križarje. Zastopnik kongregacije klas. gimnazije pa je v svojem govoru poudaril, da se moramo v sedanjem resnem času vsi lotiti dela.

Zvečer pa smo se zbrali dijaki in naši starejši prijatelji k lepo uspeli akademiji, na kateri so bili zastopniki vsi predstavniki javnega življenja v našem mestu.

*

Tiskarski škrtat je v zadnji številki medrazredne lahkoatletske tekme v Novem mestu popravil v mednarodne. Naj si cenjeni bralec ta popravek tako popravi, da bo prav.

Odg. urednik: Ciril Kovač (Ljubljana). Izdaja konzorcij (J. Prešeren, Ljubljana) Tiska Misijonska tiskarna, Groblje-Domžale (Jože Godina).

Komunisti pod krinko nacionalizma

Komunizem se jasno zaveda, da je njegov najresnejši nasprotnik katolicizem. Ker sila ne zadostuje, zato se obilno poslužuje zvijač. S prevarami išče sobojnikov tudi med tistimi, ki so prav za prav njegovi nasprotniki. Tako boljševiški pajek povsod po svetu zapreda v svoje mreže zlasti nacionaliste, in to s tem, da se dela, kakor da bo le on rešil vse nacionalne probleme.

Kakor delavstvo vara s tem, da mu predstavlja katoliško Cerkev kot sovražnico delavskih koristi, tako jo nacionalizem predstavlja kot sovražnico narodnih koristi — tudi tam, kjer je Cerkev sploh največ storila za narod — kot n. pr. pri nas.

Komunizem, ki je samo načelno internacionalen in prav za prav breznaroden, hujska in lovi z nacionalnimi frazami nacionaliste na Slovenskem, pri Baskih, v Kataloniji, na Kitajskem, povsod. Potem pa Cerkev predstavi kot izrazito sovražnico naroda.

*

Zanimivo je, da tudi na Kitajskem komunizem s posebnim sovraštvom preganja ravno katoliško Cerkev, dasi ni niti en odstotek Kitajcev katoličanov. Po statistiki, ki jo je prinesla brošura: »Les Missions en Chine 1934«, so komunisti od leta 1912 do leta 1933 ujeli 334 misijon

narjev in jih 50 umorili. Njihovo delo se še vedno nadaljuje.

*

Na stene oropane misijonske postaje na Kitajskem so komunisti napisali tele klevete:

Evangelij je strup za Kitajce.

Krščanske šole so sredstvo, s katerim uvajajo misijonarji imperializem (vlado tujih sil).

Krščanska vera je tajna policija imperialistov.

Misijonarji so špijoni imperialistov.

Krščanska vera je grob Kitajcev.

Kristjani so sužnji misijonarjev.

Religija je leglo imperializma. Imperializem je utrjeno taborišče Čangkajšeka. Če hočemo uničiti Čangkajšeka, moramo prej uničiti katoliško vero.

*

Čangkajšek, generalissimus Kitajske, ki je še l. 1927 kričal s komunisti: »Vera je opij za ljudstvo. Proč z misijonarji, agenti inozemskega imperializma!«, je pri sprejemu katoliških in protestantskih misijonarjev prosil le-te za pomoč v boju proti komunizmu in izjavil: »Da morem izvesti svoje delo, potrebujem pomoči misijonov in misijonarjev. Le krščanska vera je zmožna uspešno pomagati, da izvedem svoj načrt. Kajti le ona ima v sebi moralno moč in edino ona je zmožna deliti jo drugim.«